

Administration at kunne tage sin Tilflugt til. Og det forekommer mig at være et godt Varsel for Administrationens videre Arbejde paa dette Omraade, at den saavel af Befolkningen i Almindelighed som ogsaa af de interesserede Kredse, det vil sige Bankerne, stadig er blevet mødt med Forstaaelse og Tillid.

Dette sidste lægger jeg en Del Vægt paa, og jeg ønsker ganske særlig at fremhæve det med Henblik paa de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller fremsatte, og som man vistnok uden at krænke det ærede Medlem kan sige ikke i nævneværdig Grad var baaret af en velvillig og forstaaende Opfattelse af vort hjemlige Bankvæsen eller i alt Fald enkelte Dele af dette. I en enkelt af disse Udtalelser, den, i hvilken det ærede Medlem hentydede til en ledende Bankdirektørs Virksomhed i Udlandet som Tillidsmand for fremmede Regeringer, var det ærede Medlem efter min Mening langt ude over, hvad det kan anses for passende at fremføre i denne Sal, men da den højtærede Statsminister i sin Tale forleden Dag har taget til Genmæle overfor denne Udtalelse, skal jeg for mit Vedkommende ikke komme yderligere ind paa den. Men ogsaa andre af det ærede Medlems Udtalelser lod efter min Mening noget tilbage at ønske i Retning af en rolig og objektiv Bedømmelse af Forholdene, rent bortset fra, at de for nogles Vedkommende beroede paa Ukendskab til Loven og de faktiske Forhold og derfor kunde være undgaaet, hvis det ærede Medlem havde søgt Oplysning hos rette vedkommende. Jeg har set, at det ærede Medlem i et Interview har udtalt, at han med Villie havde afholdt sig fra alle Personligheder. Det kan jeg dog ikke give ham ganske Ret i; tværtimod forekommer det mig, som sagt, at hans Bemærkninger paa adskillige Punkter havde ikke alene en stærk ensidig, men ogsaa netop en unødvendig personlig Karakter, saaledes f. Eks. da han kom ind paa en Omtale af enkelte Vekselererfirmaers Stilling og disses Forhold til Banker. Her bevægede det ærede Medlem sig utvivlsomt udenfor, hvad der paa naturlig Maade kan være Genstand for en offentlig Debat. En Banks Kunder maa have Ret til at forlange, at deres Forhold til Banken ikke bliver gjort til Genstand for en offentlig Kritik, der dog neppe kan hvile paa fuldt paalidelige Oplysninger eller paa et upartisk Skøn over Forholdet.

Jeg maa i denne Forbindelse i det hele taget have Lov til at advare det ærede Medlem og eventuelt andre ærede Medlemmer

mod fra denne Talerstol at udsaa Mistillid til Bankerne. Den nuværende økonomiske Situation er i sig selv tilstrækkelig præget af Uro og Nervøsitet, og man bør betænke sig to Gange, før man giver denne Uro og Nervøsitet yderligere Næring. Bankerne er for hele vort økonomiske Liv en saa afgørende Faktor og griber saa dybt ind i mangfoldige Forhold, at man i sin Kritik maa være dobbelt varsom, netop fordi en saadan Kritik, hvis den gaar ud over det berettigede, kan volde betydelig mere Skade, end man i Øjeblikket kan overse. Og selv hvor denne Kritik i og for sig er berettiget, kunde den maaske med nok saa megen Vægt være fremsat andetsteds og paa anden Maade.

Naar jeg nu gaar over til Enkelthederne i det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müllers Udtalelser, er det ene Punkt af disse besvaret ved, hvad jeg allerede har sagt. Det gælder Henstillingen til mig om snarest muligt at fremsætte Forslag om Ændringer i Bankloven, gaaende ud paa, at Bankernes officielle Regnskaber bliver udfærdiget efter ganske bestemte ensartede Metoder og Regler, saaledes at det, som det ærede Medlem udtrykte sig, for Sparere og Indlaanere bliver lettere overskueligt, hvorledes Bankens Status i Virkeligheden er. Som jeg har udviklet, findes Paabud i den Retning allerede i Bankloven, og der er, som jeg har nævnt, i Henhold dertil i September Maaned fastsat de fornødne Detailbestemmelser, som jeg haaber skal vise sig nyttige i saa Henseende. For Maanedsbalanceernes Vedkommende træder Bestemmelsen i Kraft første Gang for Januar Maaned 1922 og for Aarsregnskaberne Vedkommende allerede fra det Aar, som slutter førstkommande 31. December, det vil med andre Ord sige, saa hurtigt som det overhovedet har kunnet lade sig gøre.

Ogsaa paa enkelte andre Punkter henstillede det ærede Medlem til mig at forandlelige Ændringer i Bankloven; men ogsaa om et andet af de Punkter, som det ærede Medlem i saa Henseende særlig dvælede ved, gælder det, at Regler derom allerede findes i Bankloven. Jeg tænker herved paa det ærede Medlems Udtalelse om, at det skulde forbydes Bankerne at drive selvstændig Handel. Dette er allerede forbudt Bankerne i den paagældende Lovs § 2, hvori det fastsættes, at en Bank ikke maa drive anden Næring end Bankvirksomhed. Det opregnes saa nærmere i Loven, hvad der i Almindelighed forstaas ved Bankvirksomhed, og herunder hører ikke Handelsvirksomhed. Men Loven tillader nogen Lempelse paa